

ffete af Hensyn til Politivedtægtens Indhold. Den kongelige Anordning angik i Virkeligheden kun det Tidspunkt, da Politivedtægten for Kjøbenhavn skulde træde i Kraft, og, naar man fandt det nødvendigt at lade denne Bestemmelse udkomme i Form af en kongelig Anordning, da var det, fordi samtidig, endeel tidligere Bestemmelser skulde ophæves, der vare udstedte dels af Kongen, dels af de kommunale Myndigheder i Jurisdictionen.

Naar den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Vesfen) har meent, at der i § 4 kunde indføjes en Bestemmelse, hvorefter Omraadet for de foreslaaede Kjøbstadsvedtægter kunde udvides til tilstødende Landdistricter, da maa jeg bemærke, at jeg ganske vist vilde være megen Betænkelighed ved at gaae ind paa et saadant Forslag, og jeg maa ialfald forbeholde mig at yttre mig nærmere derom, naar jeg seer det formuleret. Jeg troer, at det vilde være meget vanskeligt at formulere en saadan Bestemmelse saaledes, at der ikke derved kom til at opstaae den allerstørste Frygt hos Landdistricterne for Overtagelse fra Kjøbstædernes Side. Jeg har allerede i denne Samling under en anden Sag havt Leilighed til at fremhæve, at, hvor man mener, at et Landdistricter er af en saadan Væffenhed, at man for det bør gjøre de samme Bestemmelser gjældende som for den Kjøbstad, hvortil det stöder, der forekommer det mig, at man hellere maa see at gribe Sagen an paa en anden Maade, nemlig ved at søge at faae Landdistricter indordnet under Kjøbstæden, fremfor at søge at gjøre enkelte Bestemmelser for Kjøbstaddistricter anvendelige paa Landdistricter. Det vil nemlig frembringe et broget Forhold, naar man saaledes, hvergang man indfører nye Bestemmelser for Kjøbstæderne, vil gjøre dem anvendelige paa visse Landdistricter, og det vil derved blive mere og mere vanskeligt at finde ud af Forholdene. Flere ærede Talere have med Hensyn til Lovforslagets § 5 yttret, at det vilde være ønskeligt, at den kunde faae en mere bestemt og mere præceptiv Affattelse, saaledes at navnlig Ordet „kan“ i samme blev rettet til „skal“. Disse Udtalelser gaae i samme Retning som mine Sympathier, men jeg har ganske vist havt en Forneemelse af, at et For-

slag i denne Retning ikke let vil kunne ventes gennemført. Det skal imidlertid være mig kjær, om det lader sig gjøre, og jeg skal for mit Vedkommende gjerne støtte et Forslag, hvorved det gjøres alle Landdistricter til Pligt at tilveiebringe Vedtægter, der indeholde flere eller færre af de i Lovforslaget omhandlede Bestemmelser. Man vil see, at Forskriften, naar disse sidste Udtryk benyttes, alligevel ikke bliver meget bestemt. Men det gaaer paa den anden Side selvfølgelig heller ikke an at foreskrive Vedtægter for alle Districter, der have det samme Indhold fuldt ud som det i § 2 omhandlede. Jeg maa derhos ogsaa gjøre opmærksom paa, at Tilstanden dog heller ikke for Tiden er saa veløs, om jeg saa maa sige, paa Landet, som ærede Talere syntes at antyde. Regjeringen anseer sig i Virkeligheden for allerede nu at have Bemyndigelse til at paalægge Landdistricterne, hvor det viser sig fornødent, at forøge den forhaandenværende Politistyrke. En anden Sag er det, at det er overordentlig vanskeligt for Regjeringen at benytte denne Bemyndigelse, og, at den navnlig, naar den mærker, at de, der lide under Manglen af den fornødne Politistyrke, vægre sig ved at yde det fornødne Bidrag til en Forøgelse af samme, naturligvis maa føle sig trykket ved at give et Paalæg i saa Henseende. Der maa altsaa foreligge en stærk Opfordring, for at Regjeringen skal føle sig bevæget til at skride ind i saa Henseende, men, naar det ikke skeer, da ligger det, som sagt, ikke i, at Regjeringen savner den fornødne Bemyndigelse til at kunne paalægge de Vedkommende at anskaffe den fornødne Politistyrke.

Mod Bestemmelsen i Lovforslagets § 7, en Paragraph, paa hvis Vedtagelse jeg for mit Vedkommende sætter særdeles Priis, er der blevet reist Anker fra tvende Sider. Der er saaledes reist Anke imod den, om jeg saa maa sige, fra et kommunalt Standpunkt, nemlig den Anke, at det er for stor en Bemyndigelse, der ved samme tillægges Politimesteren. Dette kan jeg imidlertid ikke indrømme, idet det forekommer mig, at det er en absolut Nødvendighed, at der i enhver Commune findes en Mand, der er udrustet med fornøden Myndighed til at kunne